

Kinh Cúng Đường

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[30/04/2026 - 01:02 - anhlibrary]

Đêm nay chúng ta nghe về bài Kinh Cúng Đường. Bài Kinh Cúng Đường. Cái bài kinh này nè, nếu mà bà con mở sách ra rồi đọc trên mặt chữ thì bà con sẽ thấy rất là... một là thấy rất là xa lạ với mình. Nhưng mà thật ra đó bài kinh này đang nói về cái đời sống thường ngày của mình đây nè. Bây giờ bà con mới thấy tại sao là mình phải đi nghe pháp là chỗ đó.

Bây giờ tôi cho bà con nghe nội dung trước đi. Nội dung chánh kinh thì không có cần giải thích trước. Là Đức Phật, trong bài Kinh Đức Phật Ngài dạy rằng bất cứ một cái buổi bố thí cúng dường nào mà hội đủ 6 cái điều kiện sau đây thì cái buổi bố thí cúng dường đó đem lại vô lượng công đức. Cái này nếu mà không có coi kinh, không thường nghe pháp, không thường suy tư thì chỉ nghe, chỉ đọc một cái đoạn ngắn vậy thấy không mắc mớ gì mình hết. Mà cái này tôi cũng nói thiệt, nếu mà không hiểu thì cái bài kinh thấy cũng không có gì quan trọng và cũng đọc cũng không có gì vui, không có gì hoan hỷ để mà đọc tiếp và cũng không có gì để mình ghi nhớ nhưng mà không phải như vậy, vì bài kinh này được giảng bởi Phật trí mà, trí tuệ của một Đức Phật Chánh Đẳng Giác.

Tôi nhắc lại một cái buổi bố thí cúng dường sẽ đem lại vô lượng công đức khi mà nó hội đủ 6 điều kiện sau đây một là cái người.

1/ Cái đối tượng mà được cúng dường phải là người không còn tham, không còn sân, không còn si. Đó là đối tượng.

2/ Còn đối với cái thí chủ là phải hội đủ ba cái điều kiện.

- Đó là trước khi làm lòng hoan hỷ. Lúc mà sách hoạch, trừ tính, chuẩn bị. Sách hoạch trừ tính chuẩn bị lòng phải hoan hỷ.

- Rồi lúc đang làm cũng rất là hoan hỷ.

- Và sau khi làm bất cứ lúc nào 5 năm, 10 năm, 20 năm cho đến lúc chết mỗi lần nhớ lại cũng đều hoan hỷ.

Thì cộng lại là thí chủ phải có ba điều kiện tức là hoan hỷ trước, khi đang khi và sau khi làm phước. Còn đối với đối tượng thì phải là cái người không còn tham, không còn sân, không còn si thì công đức của thí chủ mới được vô lượng. Rồi. Bài kinh đơn giản như vậy đó. Mà tại sao tôi nói bài kinh này thứ nhất là tại sao bài kinh này là sâu, sâu sắc lắm. Và tại sao bài kinh này nói về bố thí mà tôi lại giảng rằng bài kinh này nó liên hệ đến toàn bộ đời sống của mình. Nó như thế này, nó quan hệ từng phút trong đời sống chứ còn nếu không thì bà con nghĩ rằng Đức Phật Ngài chỉ dạy riêng về cái chuyện bố thí? Mà tôi cả tháng nay tôi đâu có bố thí cúng dường cho ai đâu. Như vậy thì không có liên quan gì đến tôi hết. NO. Bài kinh này không phải như vậy đâu, phải hiểu như thế này.

Chuyện thứ nhất ở trong cái Kinh Ước nguyện, kinh Ước nguyện, Ākañkheyya Sutta của Trung Bộ Kinh. Trong Kinh đó Đức Phật Ngài có dạy cho mình một điều là vị Tỷ kheo nào mà dầu có ham danh, ham lợi muốn được người ta cúng dường, lễ bái vinh danh thì chuyện đầu tiên cái cách tốt nhất để cầu danh, cầu lợi đó cũng phải ráng tu hành cho nó đàng hoàng. Vị tỷ kheo nào mà muốn cầu danh, cầu lợi đó thì cũng nên tìm đến danh lợi bằng cái con đường tu học cho nó đàng hoàng. Rồi thứ hai đó là vị Tỷ kheo nào mà muốn đắc chứng thiền định, thần thông thì cũng phải tu học cho nó đàng hoàng. Mà vị nào muốn chấm dứt phiền não sinh tử trở thành Thánh nhân thì cũng phải tu tập cho đàng hoàng. Và trong đó có mấy cái điều này đặc biệt này. Vị tỷ kheo nào muốn mỗi lần mà người ta nghĩ tới mình, người ta được công đức vô lượng thì vị đó cũng phải tu hành cho đàng hoàng. Và vị Tỷ kheo nào muốn rằng người khác trong lúc sợ hãi, trong lúc lâm chung cận tử, nghĩ tới mình, nghĩ tới mình nè mà người ta được yên lòng yên tâm thì vị đó cũng phải tu tập đàng hoàng.

Nãy giờ các vị nghe không? Rồi bài kinh tại sao bài kinh đó nó có liên quan đến bài kinh đêm nay. Bây giờ nghe nè. Trong một bài kinh khác Đức Phật dạy nè, tức là tôi lấy kinh giảng kinh nha. Lấy kinh giảng kinh không hề chen cái gì của tôi vào trong đó hết. Đức Phật Ngài dạy rằng khi mà một vị Tỷ kheo mà nhận cái của cúng dường từ người khác thì nên an trú vào từ tâm.

Từ tâm là sao? Mong rằng vô lượng chúng sinh không có riêng gì cái người thí chủ nha không riêng, không riêng, mong rằng vô lượng chúng sinh hãy được an lạc hãy được sống trong nhân lành quả lành, sống trong nhân lành nghĩa là sống trong thiện pháp, từ bi, chánh niệm, trí tuệ, thiền định, kham nhẫn.

Còn sống trong quả lành là mong cho người đó được thoải mái thân và tâm, thì khi mà mà mình nhận của ai dầu là một cái vá cơm, một cái trái chuối, củ khoai, một chai dầu gió, một cục xà bông thí dụ như vậy. Thì lúc đó vị Tỳ kheo trong tích tắc, trong đó trong kinh xài chữ tích tắc, một cái gọi là [pali] tức là thời gian một cái tróc tay, [pali] một cái một cái tróc tay chứ không có lâu, chỉ tích tắc như vậy thôi mà có cái lòng đại bi, đại từ nghĩ về vô lượng chúng sinh.

Tôi ví dụ như cái cô áo trắng này, cổ lên cổ đưa cho tôi ly nước, khi mà tôi nhận, tôi mong rằng vô lượng chúng sinh hãy được sống trong cái nhân lành quả lành. Thì lúc đó cái công đức của người đó lớn vô cùng. Bởi vì sao vậy? Vì lúc đó cái thân thể của tôi vẫn là mấy chục ký thôi. Nhưng mà cái lòng của tôi nó đã trải ra vô lượng vũ trụ và cái đối tượng cúng dường cho cái này là đang chạm vào vũ trụ. Hiểu không? Mà tâm vô lượng thì công đức vô lượng. Đối tượng lúc bây giờ nó không còn là mấy chục ký nữa mà nó là vũ trụ.

Vì sao nó quan trọng? Là vì trong kinh nói cái này mới khiếp nè. Có bao nhiêu chúng sanh trong đời này chịu tin, chịu tin rằng có vô lượng chúng sanh ngoài ra hành tinh này có bao nhiêu người tự tin. Thứ hai, trong số người những người mà tin đó có bao nhiêu người biết trải cái lòng mình ra để yêu thương muôn loài? Có bao nhiêu người? Cho nên cái người này đó là vừa là của hiem mà vừa là của lành nữa. Hiểu không?

Cho nên tôi trở lại, cái bài kinh mà Đức Phật Ngài dạy rằng khi mà cúng dường cho một đối tượng mà không tham, không sân, không si thì trong kinh nói thẳng luôn đó là Thánh nhân thì công đức vô lượng. Nhưng nếu chúng ta không phải là Thánh nhân thì sao? Thì Thánh nhân là thanh tịnh tuyệt đối. Còn chúng ta ít nhất chúng ta cũng được thanh tịnh tương đối. Có nghĩa là công đức mà người ta đem lại cho mình nó không có được gọi là nhiều như cúng dường cho Thánh nhân. Nhưng mà ít ra đó là nó cũng nhiều hơn những người không có biết tu học. Và các vị đừng có nghĩ là mình tu vậy để cho bà đó phước nhiều rồi phần mình không được gì, sai.

Khi mà mình sống an trú trong một cái thiện pháp nào đó như mình niệm Phật hay là mình niệm đề mục hơi thở, niệm đề mục từ tâm, niệm đề mục bi mẫn, niệm đề mục về xả vô lượng thì bất cứ một cái thiện pháp nào khi mình sống trong đó đó, nói chung nói nôm na cho mấy người dốt nghe đó, khi mình sống trong cái lòng lành ấy thì cái chuyện đầu tiên là mình được an lạc trước cái đã.

Và cái này các vị nghe cái này mới ghê nè. Tôi muốn cái đám trước mặt tôi nhớ cái này, kinh nói giả dụ như trên biển nó có một cái tấm ván, có cái lỗ nhỏ nhỏ vừa vạy cái đầu của một con rùa thì tấm ván đó nó trôi bồng bênh trên biển. 100 năm có một con rùa mù ở dưới biển nó trôi lên một lần. Thì cái xác suất, cái cơ hội mà con rùa đó nó chun vô được cái lỗ ván đó các vị nghĩ nó có hiếm không? Đâu cần biển, chỉ cần một cái hồ mà nó rộng bằng chánh điện này mà có tấm ván nó trôi tới, trôi lui mà con rùa mù mà nó chun vô được cái lỗ đó thì tôi thấy cũng hơi khó, nói gì là biển, mà Ngài dạy rằng cái cơ hội mà con rùa đó nó chọt cái đầu nó vô trong cái lỗ ván đó, nó còn dễ hơn cơ hội một cái người chết rồi được sanh lại làm người cho nên mình thấy trái đất này nó mênh mông nhưng mà cái số nhân loại chỉ có 8 tỷ thôi, nhưng mà các vị biết con kiến với mấy con mà loài vi sinh các vị nghĩ nó nhiều không? Mấy cái loài vi sinh nó loi nhoi, lúc nhúc, mình thì có 8 tỷ thôi. Khó làm người lắm. Mà đã vậy khi được làm người đó thì là sống người mà sống như ngựa quý, người mà sống như A Tu La.

- Sống như ngựa quý là sao? Suốt đời chỉ biết thèm khát, ước ao, thèm thuồng cái này cái kia. Cả đời không bao giờ hài lòng. Cái người đó là mang thân người mà như ngựa quý.

- Cái loại thứ hai là người mà giống như A Tu La cả đời chỉ biết thù hận, hiem khích, mâu thuẫn, xung đột, chống đối, kinh địch, thì cái người đó mang thân người nhưng mà cũng là chỉ giống như A Tu La vậy.

- Rồi cái kẻ mà suốt đời chỉ biết bày đàn và tích lũy thì cái kẻ này sống giống như loài súc sinh vậy.

- Trong kinh nói chỉ có cái kẻ nào mà sống mà biết nghĩ tới người khác thì cái người đó mới là giống Chư Thiên, Phạm Thiên.

- Còn cái người nào sống mà luôn luôn ý thức được thế giới này là vô ngã, vô thường thì cái người đó đầu là phàm cũng giống như Thánh vậy. Hiểu không? Thì các vị thấy cái số người mà phàm mà giống Thánh chắc hiếm phải không? Rồi mà phàm mà giống chư Thiên cũng rất hiếm. Có nghĩa là sống mà biết nghĩ tới người khác. Vì sao? Và trong kinh nói thế này có 5 hạng chúng sinh trong đời. 1/ Một là chỉ biết có mình thôi. Thí dụ như mình nhìn mấy con rắn, mấy con rắn, mấy con cá, mấy con chuột, mấy con gián nó chỉ biết kiếm ăn cho nó thôi phải không ta? Rồi đó những chúng sanh chỉ biết mình.

2/ Cái hạng thứ hai đó là biết quan tâm đến những cái kẻ quanh mình. Đó là biết lo cho vợ, cho chồng, cho cha, cho mẹ, cho bạn, cho bè. Thì cái hạng này nó khá hơn cái hạng một phải không ta? Hạng một nó biết lo nó thôi. Còn hạng thứ hai là nó biết lo mấy đứa mà có liên quan.

3/ Hạng thứ ba nó thương được những cái đứa không có quen biết gì hết. Nó cao hơn hạng hai phải không ta? Thí dụ như mình nghe nói bảo lụt, mình xót mình chịu không nổi. Hiểu hả? Mình vô trong viện cô nhi, viện dưỡng lão, trại cùi, trại lao, vô trong mấy cái bệnh viện mà thấy người nghèo nằm lây lất, mình lòng chịu không được. Thì cái hạng này là hạng thứ ba. Thương được, quan tâm được cái kẻ mà không có liên quan với mình hết trơn. Cái hạng này cao hơn hạng thứ hai phải không ta? Hạng thứ hai nó sao ta? Nó lo cho mấy đứa chung quanh nó thôi. Còn hạng thứ ba nó thương được cái đứa mà không mắc mới gì nó hết.

4/ Cái hạng thứ tư nó thương được bạn của kẻ thù. Nó ghét ai nó ghét đúng người đó thôi. Nhưng mà ngoài ra đó nó vẫn thương được. Cái này các vị có làm nổi không? Thí dụ như bây giờ tôi ghét cái bà áo trắng rồi nè, thì con của bà, chồng của bà là tôi nghe nói chồng của bà áo trắng là tôi thấy hơi bực rồi đó. Có không? Tôi nghĩ hình như có.

Thôi tôi nói quyết tẹt luôn đi. Trong chùa này nhiều người ghét cái cô Lan, cô Cúc lắm mà mỗi lần mà đi chùa mà mình thấy ba bốn người mà bu cái bà Lan, bà Cúc mình nghĩ tụi nó là một gì ta? Một phe. Có không? có không ta? Quý vị biết mấy người mà chửi tôi, chửi mà mình ném đá tôi đó, mà tôi truy ra, tôi thấy Phật tử mà ai thân với người đó, tôi ghét còn hơn là giặc nữa, cái người đang thuyết pháp nè. Các vị đừng có tưởng tôi không biết, tôi biết hết. Ném đá tôi, tôi biết hết. Cho nên tôi thấy mà cái bà nào mà ném đá tôi là tôi nhớ mặt. Mà tôi thấy bà thân với đứa nào là đứa đó rồi xong đứa đó. Nó có tên bả Phong Thần, mà mình phải đến cái trình độ mình thương được mấy cái đứa đó luôn. Thương được mấy cái đứa mà dây dưa với kẻ thù.

5/ Dạng thứ 5 các vị đoán ra rồi. Thương được kẻ thù tức là nó hại mình, nó ghét mình. Đó là cái quả xấu của mình, quả xấu. Nhưng nếu mình ghét nó là mình nhân xấu. Hiểu không ta? Nó ghét mình, nó chém mình, nó ném đá mình thì đó là quả xấu của mình, là nhân xấu của nó. Đúng không? Quả xấu của mình mà là nhân xấu của nó. Nhưng mà bây giờ mình chỉ cần mình nổi giận lên là nhân xấu của mình. Nhớ nha. Nhớ mấy cái đó, nhớ.

Cho nên là người tu Phật nếu mà thấy mình dốt quá thì học mấy bài giáo lý căn bản, học như con nít nghe nè. Hy vọng đêm nay bà con về nhớ mấy cái bài giáo lý này.

1/ Một. Tất cả việc ác nên tránh vì ngay lúc mà mình có cái Tâm ác, mình khổ và cái quả báo của Tâm ác càng khổ. Đó, cái câu đầu tiên là tất cả cái điều ác nên tránh là vì khi mình sống trong ác, trước mắt mình khổ và cái quả báo sau này càng khổ.

2/ Thứ hai tất cả nhân lành nên làm nhưng mà đừng có dính mắc trong quả lành là sao ta? Bồ thí, từ tâm, phục vụ. Đó là những nhân lành nên làm. Nhưng mà quả báo của nó là gì? Giàu, đẹp, quyền lực, mình có nên dính trong đó không? Bây giờ hiểu chưa? Như vậy thì cái thứ nhất là tất cả đều ác nên tránh. Vì sao? Vì khổ ngay bây giờ và khổ sau này. Rồi cái tiếp theo là tất cả nhân lành nên tu nhưng đừng dính mắc trong quả lành. Xong chưa?

3/ Tới cái thứ ba là mới ghê nè. Một người không có tu hành khi mà nhận quả xấu chỉ biết nổi điên lên, chỉ biết khóc, chỉ biết nổi điên, chỉ biết giận và sợ.

Nhưng mà đối với người mà có tu thì cái quả xấu nó lại là một cái cơ hội để người đó tự kiểm chứng cái sức tu của mình. Tôi biết tôi nói cái này nhiều người thấy cái chuyện này hơi khó, nhưng mà ở đời có cái gì dễ không? Ở đời mà cái gì mà dễ cái đó không giá trị. Các vị có biết không? Các vị bước ra chợ cái nào mà nó rẻ, cái đó nó không có đã, đúng không ta? Cái nào mà khó mua đó, thì cái đó mình sở hữu mới đã. Có hiểu nói gì không? Cho nên nhớ cái câu này, cái gì dễ có thì cái đó nó không có đáng quý. Mà muốn có cái đáng quý thì nó phải là cái khó có. Thì cái việc lành là

chuyện khó làm, tâm lạnh là cái khó có. Mà có được cái lạnh đó, cái nhân lạnh đó thì nó có được quả lạnh. Cái quả lạnh nó không phải dễ có đâu, phải không? Mà cái chúng sinh nó hơn nhau ở chỗ là có cái đũa biết tranh thủ cái khó để mà vươn mình lên. Nhớ nha. Cái này rất quan trọng.

Cho nên đối với người tu nhớ mấy cái này. Một, điều ác nên tránh. Vì sao? Vì mình sống ác mình sẽ khổ bây giờ và sau này. Điều thiện nên làm nhưng đừng dính mắc trong cái quả thiện. Nhớ cái đó. Rồi tiếp theo, quả thiện hay quả ác, đắng hay ngọt nó đều có thể là cái cơ hội để mà mình tu học tốt hơn. Nhớ cái đó.

Tôi biết có cái chuyện này có thiệt. Có nhiều người trong đảng cay họ tu tốt hơn trong ngọt ngào. Có không? Thí dụ như nghèo rồi ăn mì gói đó, vậy mà nó tu tốt, chứ bây giờ 1 tháng mà nó vô chừng 200 triệu, nó lo nó đi toàn là mấy cái Phú Quốc, rồi Hồ Tràm, rồi Nha Trang, rồi Đà Nẵng làm sao nó tu. Có nhiều người họ lạ lắm quý vị, sướng quá nó tu không được. Nhưng mà có ngược lại cũng có những người khổ quá, nó tu không được, có không ta? Cho nên đối với rất là nhiều người cái quả lạnh lại là cái họa nhiều hơn phúc. Rồi có rất là nhiều người cái quả xấu là phúc nhiều hơn họa. Cho nên tu hành là gì? Nói theo cái từ của trong nước. Tu hành là một cái quá trình xử lý và chế tác trần cảnh.

Trong lớp học vừa rồi ở Dầu Giây tôi có nói cái đó. Tu hành là một cái quá trình chế tác và xử lý trần cảnh. Và Tây có một câu rất là hay. Chuyện đời buồn hay vui thì 80% là do thái độ tâm lý của mình. Cái này đúng hay sai, hả? Các vị nghĩ đi. Bây giờ các vị đem lên cho tôi một ly nước mía, tôi nên vui hay nên buồn? Do tôi nghĩ. Do tôi nghĩ. Có hiểu? cái đó đúng không? Quý vị gặp tôi quý vị chào, có 10 người lát nữa ra gặp tôi ngoài đó nhìn tôi cười chào. Theo các vị đó cái nhận xét của tôi về 10 cái nụ cười đó giống hay khác? Như vậy có nghĩa là nụ cười thì luôn luôn giống nhau nhưng mà do tôi xử lý và chế tác. Đúng không? Đúng không? Trong đó có những nụ cười mà tôi nay trầm về trầm không ngủ được vì đó là người trầm thương. Mà đúng như vậy không? Còn trong khi đó có những người không quen biết gì hết mà nhất là đàn ông với nhau nữa. Trời ơi, tôi là thẳng chứ tôi đâu có cong. Cho nên bây giờ các vị có đẹp bằng trời đi nữa. Các vị có ôm hôn tôi đi nữa, mà cái thẳng có râu tôi về tôi quên mất, quên ngay, quên tụt tụt tụt, quên tất tần tật đúng không? Như vậy là do tôi chế tác phải không ta? Có không ta hả? Có hiểu chứ chế tác không? xử lý và chế tác trần cảnh.

Cho nên cái bài kinh này nó sâu là sâu chỗ này nè. Một cái buổi cúng dường hay bố thí nó sẽ đem lại công đức lớn hay không là tùy thuộc vào đối tượng và thí chủ nha. Và để giải thích cái câu này đó thì tôi nhắc cho các vị nghe một câu của Tây rất là hay. Nghe cho kỹ nè. Nếu không xuất thân từ nhà giàu thì mình phải để một cái nhà giàu nó đi ra từ mình. Hiểu không? Nếu mình không đi ra từ cái nhà giàu thì mình phải để một cái nhà giàu nó đi ra từ mình.

Hoặc nói cách khác, nếu mà mình không đi ra từ ngôi nhà ngàn tỷ, thì mình hãy để một cái ngàn tỷ nó đi ra từ mình. Thí dụ như ông Phạm Nhật Vượng có thể xuất thân ông phải là ngàn tỷ, nhưng mà ngàn tỷ đi ra từ ông đúng không? Như có một ông tỷ phú ông dắt đứa con trai đi ăn trong nhà hàng. Đứa con trai nó thấy ông... bên bên kêu tiền tip, bên đây kêu tiền bo. Nó là con tỷ phú mà hai cha con ăn xong nó thấy ông tỷ phú chỉ bo có 10 đồng thôi thì nó mới khều, nói bố người ta biết con với bố là ai, con luôn luôn là bo trăm không, ông cười, ông nói thế này, khác xa con, cha của con là tỷ phú, còn cha của bố là ông thợ mộc, có hiểu không? cha mày là tao nè thì mày dám cho 100, chứ còn cha của tao là thợ mộc 10 đồng thôi con, hiểu không ta? Cho nên nếu ta không xuất thân từ gia đình giàu có thì ta phải để một gia đình giàu có được đi ra từ đây vậy hiểu chưa ta?

Rồi nếu ta may mắn gặp được một cái đối tượng xứng đáng để cúng dường thì nó quá may mắn. Còn nếu mà kiếp này mình không gặp được Thánh nhân cúng dường. Mình không gặp được đối tượng thì mình tự biến mình thành đối tượng, có hiểu? Trời ơi. Vậy mà nó không hiểu thì tại sao nó sống tới bây giờ nó không chịu chết. Bây giờ hiểu chưa ta? Hiểu không? Nếu mình không có may mắn gặp được đối tượng để cúng dường thì mình làm sao? Mình làm đối tượng. Mà đối tượng bằng cách nào? Khi mình nhận của người ta thì mình làm sao? Sống trong tâm lạnh. Hồi này có nói cái đó không? Có. Nếu ta không tìm được đối tượng để cúng dường thì ta hãy tự biến mình thành đối tượng cho thẳng khác cúng dường. Mà cái chuyện đó có nên không? Bây giờ hiểu chưa? Nếu ta không đi ra từ gia đình giàu có thì ta phải để một cái gia đình giàu có đi ra từ ta.

Cho nên cái bài kinh này nó ghê gớm ở chỗ này. Mình đọc phớt qua mình thấy bài kinh này đang nói chuyện bố thí mà cả tháng nay tôi đâu có cho ai đâu. Sai. Ngay từ bây giờ anh có thấy anh liên quan tới bài kinh đó không? Có không? có hả? Kể từ ngay bây giờ, anh sống trong tâm lành thì bất cứ đũa nào nó nghĩ về anh nó cũng được công đức hết trơn, đúng không? Bằng chứng là mình niệm Phật mình có phước không? Dầu Ngài đã tịch rồi vì Ngài quá xứng đáng. Nghe cái câu kinh này mới ghê nè.

- Nay các Tỳ Kheo, trong tất cả chúng sinh Như Lai là tối thượng nên ai đặt niềm tin vào Như Lai người đó được công đức tối thượng.

- Trong tất cả pháp hữu vi Bát Chánh Đạo là tối thượng. Ai có niềm tin vào Bát Chánh Đạo. Người đó được công đức tối thượng.

- Trong tất cả các hội chúng, hội chúng Thánh nhân là tối thượng. Ai đặt niềm tin vào hội chúng Thánh nhân. Người đó được công đức tối thượng.

Nhớ cái đó, bài kinh nó rất là sâu. Cho nên đời sống này là gì? Đời sống này là cho và nhận. Đúng không ta? Đời sống này nó toàn bộ cuộc đời này chỉ có hai động từ cho và nhận thôi. Đúng không? Hình hài này của mình có phải mẹ cho không? Rồi những gì mình làm cho cho vợ, cho chồng, cho con, cho cái mình có phải là cho không? Còn những gì mình có được từ cha mẹ có phải là mình nhận không? Và toàn bộ đời sống này nó có phải là một quá trình cho và nhận không?

Ở đâu các vị có chỗ ngồi này? ai đó đã xây dựng cái chánh điện này cho mình, xong chưa? Cái đó là mình đang nhận đúng không? Mà cái sự có mặt của mình trong đây có phải là mình cho hay là nhận? Vừa cho vừa nhận. Nhận là nhận cái gì? Nhận cái tiện nghi mà ai đó đã tạo ra cho mình.

Nhưng mà mình cho là cho cái gì? Chính sự có mặt của mình, chính sự có mặt của Phật tử trong chùa nó đã thúc đẩy cái vận hành của ngôi chùa được trôi chảy. Nếu các vị không đến chùa thì chùa này đóng cửa và Phật giáo quận 6 mất. Có đúng vậy không? Cho nên từng bước đi của quý vị, từng bước đi hướng về cái chùa này là từng sự đóng góp. Các vị có biết không? Từng bước đi nó đã có giá trị trong đó rồi. Từng cái giọt xăng mà nó chảy vào cái bình xăng con đấy, là từng giọt công đức trong đó. Tôi không có dụ các vị đâu mà đúng như vậy không? Cái gì nó đưa mấy chục kilô tới chùa, phải xăng không? Phải điện không? Nếu là xe điện, mà chút xăng đó, chút điện đó chỉ cần mình xử lý và mình chế tác nó, có phải là lộ trình của công đức không? Phải tin chuyện đó. Nếu các vị không tin thì tôi nói cái này các vị tin. Các vị có thể đếm được cái số hạt cơm trong một chén cơm không? Nếu chịu cực, đếm được không? Rồi nếu mà bây giờ đếm hạt cơm khó thôi giờ đếm hạt gạo được không? Rồi nếu mỗi hạt gạo nó nói rằng tôi bé nhỏ lắm cho nên một nồi cơm mất tôi cũng không sao. Thì nếu hạt nào nó cũng nói như vậy mình có nồi cơm không? Tại sao? Tại sao không? Có một hạt thôi mà, hạt nào cũng nói vậy. Bây giờ hiểu chưa ta? Bây giờ hiểu chưa? Có thấy sự vĩ đại của từng hạt cơm không? bây giờ thấy chưa? Hiểu hả? Từng giọt máu trong người của mình nó nói tôi bé nhỏ lắm. Thôi tao đi ngủ, tao bốc hơi, tao không chảy trong huyết quản nữa. Nếu mà đũa nào cũng nói như vậy thì mình khô máu. Có đúng vậy không? Và nếu từng sợi tóc nó nói rằng mất một mình tao thì cái đầu vẫn không sao. Nó ra tôi đây. Đây trụi lủi hiểu không? Đũa nào nó cũng nói rằng tôi bé nhỏ, tôi không có làm được gì cho thế giới hết, thôi thì tôi đi ngủ.

Mà nếu mà sợi tóc nào cũng nói như vậy thì mình làm gì có tóc. Nếu hạt gạo nào cũng nói như vậy thì mình làm gì có hạt gạo. Và cái này mới ghê. Nếu hạt cát nào cũng nói tôi bé mọn thì làm gì có cái nhà này để mình ở. Hiểu không ta? Cho nên cái chuyện này rất quan trọng. Thế giới này đó, nguyên một cái thế giới này nó mệnh mông như vậy, diện tích như vậy, chu vi như vậy, đường kính như vậy và tới 8 tỷ người ở trên đó. Nhưng mà nên nhớ thế giới này là một sự cộng hưởng, một sự cộng hưởng, một sự tổng hòa, một sự kết hợp, một sự thống nhất của vô số thành tố. Đúng hay sai? Hiểu không? Cho nên từng cá nhân là một phần đóng góp cho thế giới hoặc là một phần phá hoại thế giới tùy thuộc vào cái kiểu sống của mình, cái kiểu nghĩ của mình đúng hay sai? Tôi nói cái này các vị không có tin nè.

Cái cây tăm xia răng mà mình ngậm trong miệng mình, lớn hay nhỏ? Nhỏ đúng không? Cái cây bút chì mà mình đang cầm trên tay mình nó nhỏ phải không? Miệng ngậm cây tăm, tay cầm cây bút chì. Các vị có biết rằng các vị góp phần làm ảnh hưởng đến các chuyên bay trên thế giới có biết không? đâu có học đâu biết, nghe cái này mới run nè. Các vị có nghe hiện tượng ấm nóng toàn cầu không? Global warming ở đâu ra? Phá rừng. Lũ lụt là ở đâu ra? Phá rừng. Nó phá rừng để nó lấy gỗ. Nó

làm ra những cái món lớn mình không có nói. Nó làm luôn mấy món nhỏ như cái tăm xỉa răng hay là cây bút chì đúng không ta? Rồi nó phá rừng. Các vị có biết chính vì phá rừng nó tạo ra hiện tượng ấm nóng toàn cầu nó ảnh hưởng tới cái tầng ozone bên trên. Và từ đó mấy cái tên nào đi máy bay đó cái hiện tượng mà bị khí loãng nhiều hơn ngày xưa quý vị có biết không? Bây giờ hiểu là cái cây tăm xỉa răng nó ảnh hưởng trên trời. bây giờ tin chưa? Tin chưa? Tại mình thấy nó nhỏ xíu mình thấy không có cứ ăn là cứ đè ra đốn cây, ăn là đè ra đốn cây. Cho nên ở mấy cái xứ tiên tiến người ta chỉ đốn khi không thể giữ, còn mấy xứ nghèo chỉ giữ khi không thể đốn. Khác hay giống? Bên xứ người ta người ta chỉ phá khi không thể giữ còn bên mình chỉ giữ khi không thể phá. Tôi nói cái này tôi sợ bà con hiểu lầm tôi có cái ý xấu. Tôi không nói ở đâu. Tôi nói chung chung, những cái xứ tiên tiến cái gì của công cộng là toàn là thứ tốt nhất và luôn luôn được từng người trong xã hội bảo vệ để xài chung.

Còn những cái xứ mà chậm tiến cái gì mà của thuộc công cộng thường người ta ngại xài đồ tốt. Một là nó chôm, hai là nó phá. Nghe kịp không? Họ quên rằng mỗi cá nhân là một cái sự phá hoại hay là đóng góp rất là quan trọng cho một thành phố, cho một đất nước, cho một xã, huyện, ấp, tỉnh, vùng miền, khu vực, châu lục và bán cầu. Và cuối cùng là cả hành tinh.

Cho nên đời sống này nó là một cái lộ trình cho và nhận. Anh nhận được cái gì đó là phước xưa của anh. Nhưng mà anh cho được cái gì đó là cái nhân hiện tại của anh. Nghe kịp không? Đời sống này nó là một chuỗi dài của nhân và quả đúng không quý vị? Đúng không? Thì anh nhận được cái gì? Đó là quả của kiếp xưa. Nhưng mà anh trao ra cái gì thì đó là nhân của kiếp này, bây giờ hiểu chưa? Bây giờ thấy bài kinh nó sâu phải không? Bài kinh nó nói về cho và nhận, quý vị. Cho và nhận. Bài kinh mà Đức Phật Ngài dạy đó. Con phải sống như thế nào để mọi cái thứ những gì mà người ta trao cho con nó xứng đáng hơn.

Cho nên các vị biết, rất hiếm người Phật tử được đọc những cái dòng kinh sau đây về chữ hiếu. Chúng ta nghe về chữ hiếu nghe mấy chục năm trời. Nhưng mà tôi rất lấy làm tiếc, rất lấy làm buồn và rất lấy làm ngạc nhiên. Khi mà tôi nghe và tôi đọc, tôi ngạc nhiên là tại sao người Phật tử Việt Nam không có biết, không được nghe hết ba cái đạo hiếu.

1/ Đạo hiếu một, nghe theo kỹ nê, phụng sự vật chất cho cha mẹ, chăm sóc ăn mặc ở và thuốc men cho cha mẹ, chăm sóc cái chuyện đi lại cho cha mẹ. Đó là phụng sự vật chất đúng không ta?

2/ Hai, hỗ trợ tinh thần cho cha mẹ, giúp cho cha mẹ có chánh kiến, có trí tuệ, sống vui vẻ, lạc quan hướng thượng hơn. Xong chưa? Lo về vật chất, lo về tinh thần.

Và khi cha mẹ mất thì mình làm phước và hồi hướng đúng không? Các vị chỉ nghe được có mấy cái này thôi. Một là phụng sự về vật chất ăn ở mặc và thuốc men, đi lại. Rồi tiếp theo là gì? Hỗ trợ tinh thần cha mẹ biết chánh pháp, biết đi chùa, biết sống vui vẻ những năm tháng cuối đời. Rồi khi cha mẹ mất thì mình làm phước hồi hướng.

3/ Nhưng mà cái phần thứ ba, tôi lại ngạc nhiên là phần tử Việt Nam không có được hướng dẫn.

Thứ ba mới ghê. Nghe cho kỹ, ghét không thêm nói. Cái thứ ba mới ghê nè. Cái thứ nhất là chăm sóc đời sống vật chất cho cha mẹ. Thứ hai chăm sóc tinh thần cho cha mẹ. Và khi cha mẹ mất mình làm phước hồi hướng phải không? Nhưng cái thứ ba mới ghê. Đừng có để cái cơn đau của mẹ ngày xưa khi sanh mình nó trở nên vô nghĩa. Hiểu cái thứ ba này không? Hôm nay mẹ mất rồi nhưng mà mình vẫn có thể báo hiếu cho mẹ bằng cách nào? Là mình sống làm sao để cho cái cơn đau ngày xưa của mẹ đó xứng đáng. Có hiểu không? Chính tháng cưu mang của mẹ xứng đáng. Cái cơn đau mà lúc lâm bồn, lúc ở cữ xứng đáng. Những khổ cực mà mẹ dành cho mình xứng đáng, vì mẹ đã để lại cho đời một sự cống hiến, một sự đóng góp. Cho nên mẹ đã mất 30 năm rồi mình vẫn trả hiếu ngon lành. Trả hiếu bằng cách nào? Trả hiếu bằng cách nào? Trả hiếu là biến cái cơn đau ngày xưa của mẹ tiếp tục xứng đáng và xứng đáng, được không? Đây có phải là cách báo hiếu không hả? Nếu các vị có con mà thằng con các vị nó làm được như vậy ở nơi tuổi vàng các vị thấy sung sướng không? Nếu con các vị là Elon Musk, là Phạm Nhật Vượng có thấy sung sướng không. Tôi không có con mà tôi đọc cái đó, tôi muốn có con, tôi muốn có con nhiều như bà Âu Cơ và Lạc Long Quân vậy đó. Nếu mà con tôi nó đều ngon lành hết nó đều Elon Musk hết. Có hiểu không? Như vậy thì trả hiếu là chăm sóc về vật chất, về tinh thần. Nhưng mà cái thứ ba mới ghê. Hãy biến cơn đau ngày xưa của mẹ trở nên xứng đáng. Đó là báo hiếu đó. Và cách báo hiếu thứ ba này có thể thực hiện ngay khi mẹ đã mất 40 năm được không hả? Quá được đi chứ.

Như vậy thế giới này là gì? Thế giới này là một cái quá trình cho và nhận những gì anh có từ cái sợi tóc, giọt máu, móng tay và trí óc của anh. Những cái anh có là anh được nhận từ người khác và đương nhiên là từ tiền nghiệp của anh nữa. Đúng. Nhưng mà cái giá trị của một con người nó không phải nằm ở chỗ anh nhận được cái gì mà nó còn là ở những chỗ anh cho ra. Có đúng vậy không? Đừng có vì nghe thầy chùa nói rồi gật, nghĩ có đúng vậy không? Cái giá trị một con người nó không phải nằm ở những chỗ anh ta nhận ra cái gì mà nó còn thêm ở chỗ anh ta có khả năng trao ra cái gì. Thí dụ tôi hãy nói hoài, các vị trúng số 200 tỷ Vietlott các vị không cho ai hết. Cái đám ma của các vị là không có tôi rồi đó. Không, các vị hiểu không? Tự nhiên mắc chứng nó trúng 200 tỷ kệ cha nó, mắc gì tôi, trúng, tôi đâu có được xu nào. Nhưng mà cái này hay nè. Nó vô nó kiếm tôi, hỏi Sư cần cái gì thì nó ở đâu tôi cũng đi thăm hết tron.

Bởi vì cái giá trị của nó là cái gì? Là nó biết trao ra mà đúng vậy không? Mà sẵn bữa nay tôi nói nhỏ xíu cái chuyện này nó rất là dễ gây thù oán nhưng mà vì đại bi mà tôi phải nói. Đừng bao giờ đại dốt giao hết tài sản cho con khi mình còn sống, nên để lại trong di chúc. Tại sao vậy? Nghe tôi nè, nghe tôi nè. Chăm sóc một cái người mà không có gì để cho mình, nó khác với chăm sóc với cái đứa mà nó có cái để nó cho.

Đúng hay sai? Đừng có nói dốt. Có nói thiệt đi, trước Phật đừng có xạo. Mẹ ruột của tôi đó là vợ của ba tôi, là con gái của ông ngoại tôi và con dâu của ông nội tôi là cũng bà thôi đúng không?

Nhưng mà tôi nói thiệt, bà đã cho tôi sạch rồi, thì tôi chăm sóc nó khác với cái chuyện mà tôi biết bà có hai căn Phú Mỹ Hưng chưa có sang nhượng, không? không, cái đó nên chân thật đi.

Nó có khác một chút không hả? Có, mà trước sau thì bà vẫn là mẹ của mình đúng không? Nhưng mà một bên thì bà cho sạch rồi. Cũng hai cái Phú Mỹ Hưng đó nhưng mà cho rồi và hai cái Phú Mỹ Hưng chưa cho thì có khác. Chân thật cái đó. Đừng đại, đừng chơi ngu. Cũng hai căn Phú Mỹ Hưng nhưng mà giấy tờ sổ đỏ mình còn ém, cái giá trị mình nó khác. Nhớ cái đó, nhớ cái đó.

Cho nên, thì dĩ nhiên tôi hơi ngoài lề một chút nhưng mà tự nhiên tôi quẹo qua đó tôi mới nhắc các vị nhớ, cái giá trị của một con người nó nằm ở cái chỗ là anh có thể anh trao ra cái gì, kể cả đó là mẹ con, anh còn có cái để trao ra thì giá trị anh nó khác và cái này mới hay người không biết đạo khi phát hiện mình bị lợi dụng rất giận, nhưng người biết đạo khi bị lợi dụng thì lại nghĩ khác, mình còn có giá trị cho nên mình mới bị lợi dụng, do chế tác trần cảnh, dầu cho nó lừa tình mình ít ra mặt mình còn coi được nó mới lừa, có đúng không ta, xấu quắc mướn nó lừa bà cổ nó cũng không có lừa, tin tôi đi, tại sao nó bị người ta lừa, vì cái mặt nó còn coi được đúng không? Không nói vậy thôi nhưng mà cẩn thận mấy thằng sẽ khanh, OK, mà tại sao nó lừa tiền mình, bởi vì mình còn có cái để lừa và Tây nó có câu hay lắm khi ta khổ ta phải nghĩ đến người khổ hơn, khi ta bị lừa tiền thì ta phải nghĩ rằng mình may mắn hơn những đứa không có tiền để bị lừa, hả, hiểu không? Khi ta không có tiền mua giày thì ta hãy nghĩ đến những đứa không có chân để mang giày. Có đứa nào vậy không ta? Há? Có đứa nào không có chân để mang giày không? Có chứ. Cho nên tuy mình nghèo thiệt nhưng mà ít ra mình cũng còn hơn mấy cái đứa không có chân để mang giày. Tuy mình bị lừa tiền đau thiệt nhưng ít ra mình cũng còn có tiền để cho mình bị lừa. Tuy mình bị lừa tình nó cũng đau thiệt như ít ra cái mặt mình ngó cũng được nó mới lừa phải chưa? Rồi. Ok.

Như vậy bài kinh này nói cái gì? Một buổi bố thí cúng dường đem lại công đức vô lượng là do dựa trên hai điều kiện. Một người nhận xứng đáng, hai là người cho. Có ba thời điểm hoan hỷ: trước, đang và sau khi cho. Nếu mà nói như vậy đó thì Phật tử hay lẫn lộn thấy nó khó nhớ. Bây giờ tôi làm gọn lại nè. Một buổi có bố thí cúng dường mà có đem lại công đức vô lượng là vì hai điều kiện. Một là cái người nhận xứng đáng và người cho tín tâm thuần cố. Thuần cố là tiếng Việt Nam là bền vững. Trước khi cho, đang khi cho và sau khi cho, lòng luôn hoan hỷ. Chúng tỏ là người này lòng luôn có tín tâm gọi là tín tâm thuần cố.

Cái bài kinh này nó sâu chỗ đó. Một cái người mà thật sự là hào sảng cho họ 30 lần cơ hội đổi ý họ vẫn không, có hiểu tôi nói cái này không? Thì cái đó mới là thật sự hào sảng. Còn cái thứ mà móc tiền ra cho chưa chắc nó là hào sảng là vì sao? Vì có thể rằng nó cho rồi nó tiếc hoặc là nếu cho nó cơ hội đổi ý ba lần chắc gì lần thứ ba nó cho.

Hiểu tôi nói gì không hả? Cái bài kinh này nó sâu nó sâu ở chỗ đó. Cái sở dĩ Ngài đưa ra ba thời điểm đó là ngài muốn nói rằng phải là cái tín tâm thuần cố. Và sẵn đây tôi nói luôn Bồ tát là người

nguyện thành Phật có hai hạng, có hai cái cấp độ. Cấp độ một là Bồ Tát bất định, thứ hai là Bồ Tát cố định.

Bồ Tát bất định là sao? Thích làm Phật thì nguyện nhưng mà có thể xê dịch cái tín tâm. Có nghĩa là hỏi thì cũng muốn dữ lắm, nhưng tới hỏi thấy khó quá hơi khóp. Các vị biết không? Hỏi tôi còn trẻ đó, nói nôm na, nói thiệt luôn nha. Nó hơi nhục, cái hỏi tôi chưa biết yêu. Tôi thích nguyện làm Phật. Tôi nghĩ là Phật có nghĩa là trí tuệ rồi phước báo cái cũng số một. Nhưng mà khi mà tôi bắt đầu.. dĩ nhiên tôi làm thầy chùa thì tôi đâu có hôn hôn nhân đúng không? Nhưng mà mình phải nhìn nhận là mình cũng biết thương người này người kia. Thì tôi coi trong kinh nói đó, muốn thành Phật phải làm rất là nhiều chuyện khó mà trong đó có mấy cái chuyện ác thế này nè. Chuyện khó khăn như thế này.

Dám chia tay cái người mình thương thì cái khoảng này trăm không dám. Không đừng có cười. Hiểu không? Ngài có vô số lần mà Ngài dứt áo ra đi để cái người thương sau lưng Ngài. Cái người mà Ngài thương và họ thương Ngài đó Ngài bỏ, Ngài ra đi lên núi Ngài tu. Về cái khoảng này tôi nghĩ rất khó. Và các vị hỏi tôi kinh nào? kinh nào? kinh nào nói? trong Tiểu Bộ Kinh nói này mới ghê nè.

Nếu cái người mình bỏ lại sau lưng là cái người mình không thương thì cái đó không được gọi là bỏ. Các vị có biết không? Cái đó là gọi là thoát nợ. Có hiểu tôi nói không? Cái vấn đề nó ở chỗ là cái đũa sau lưng, cái món đồ sau lưng mà nó càng khó bỏ chừng nào thì cái bước đi của mình nó mới càng giá trị chừng đó. Có đúng vậy hay không? Mà muốn thành Phật là anh phải cho cái khó cho, bỏ cái khó bỏ, làm cái khó làm thì anh mới đắc được cái khó đắc. Có đúng không? Cho nên về cái chỉ riêng cái khoảng tình cảm là mình thấy thành Phật rất khó. Ai đã từng chia tay trên một sân ga buổi chiều, trên một cái bến đò ngày mưa, rồi thấy cái vạt áo người thương, rồi cái mái tóc của nó, trôi dần trong sương mà mình phải quay lưng lên rừng tu. Quý vị nghĩ cái đó không phải dễ. Khó lắm quý vị, khó lắm. Cho nên Bồ Tát có hai cấp độ.

1/ Cấp độ một là gì? Thấy khó lui

2/ Còn cấp độ hai cho Ngài 1000 cơ hội đổi ý Ngài vẫn không đổi ý. Cái đó gọi là Bồ Tát cố định. Xong chưa? Rồi quay trở lại bài kinh.

Cái người bỏ thí, cái người thí chủ trước khi cho, đang khi cho và sau khi cho, mỗi lần nghĩ tới đều hoan hỷ. Chúng tỏ rằng người này có cái gì? Tín tâm thuần cố. Cho họ 100 cơ hội đổi ý, họ vẫn không đổi ý thì cái công đức mới vô lượng. Còn cái người mà có khả năng đổi ý thì công đức không được vô lượng. Có hiểu không? Bài kinh này nói sâu chỗ đó, và không riêng gì bỏ thí. Tất cả các hạnh lành khác thấy đều như vậy.

Các vị có trải qua trường hợp này chưa? Lúc đó nó nói nặng mình một câu, mình nhớ tới Phật mình nhịn mà tới lúc mình về mình nghĩ hồi nãy tức hồi nãy phải chửi nó câu cho nó đã. Có không? Có nghĩa là cái tâm từ của mình nếu mà cho mình cơ hội để mà đổi ý đó, có khả năng đổi ý rất lớn. Đúng không? Mình thấy nhịn là nhục. Nhịn thay vì ta kêu nhịn nhục còn mình tách ra hai chữ nhịn là nhục đúng không? Nhẫn có nghĩa là nhục.

Cho nên tu thật sự đó là cho 100 cơ hội đổi ý vẫn không đổi ý. Đó là thật tu. Nghe kịp chưa? Bỏ thí mà tâm lý phải trải qua ba giai đoạn. Trước khi cho, đang khi cho và sau khi cho.

Mỗi lần nghĩ tới thấy đều hoan hỷ. Có nghĩa là sao? Có nghĩa là người này có qua bao nhiêu cơ hội đổi ý vẫn không đổi ý. Chứ còn nếu mà nó nhớ lại nó tiếc thì cái giá trị nó lại khác đi nhiều lắm đúng không? Nhớ cái đó. Cho nên bài kinh này nó sâu là sâu chỗ này, nghe cho kỹ. Mình phải sống như thế nào để mà mình là cái đối tượng xứng đáng đón nhận những cái tốt lành từ người khác.

Vì sống không phải chỉ là nhận mà sống còn là cho. Mình sống như thế nào mà để khi người ta đưa mình cái bánh đó, mình không phải là người nhận mà mình là người cho, có hiểu tôi nói không?

Trong kinh nói đó, một vị Tỳ kheo khi nhận cái của cúng dường có các trường hợp.

1/ Một nhận như là người mắc nợ.

2/ Nhận như là thằng ăn trộm.

3/ Và nhận như là một ông chủ.

Nhận như thằng ăn trộm là sao? không xứng đáng mà tìm cách cho người ta tin tưởng, kính quý mình để mình nhận. Cái đó là nhận như thằng ăn trộm. Thứ hai nhận như người mắc nợ là mình không có ý gạt người ta nhưng mình tu hành bê bối thì đó là nhận cái kiểu mượn nợ. Hiểu không ta?

Cách nhận thứ nhất là có ý gạt người ta để người ta cúng dường mình thì đó được gọi là nhận theo cái kiểu một thằng ăn trộm. Cách hai, mình không có ý gạt nhưng mà mình tu hành chưa có tới lắm thì đó là nhận như là nhận cái kiểu như là đi mượn nợ vậy đó. Mượn nợ có nghĩa là tiền của người ta đưa vô tay mình phải không ta? Rồi nhưng mà cách nhận thứ ba mới ghê. Nhận như là một ông chủ. Có nghĩa là tuy trước mặt quay phim chụp hình. Đứng anh cho tôi. Nhưng thật ra cái anh nhận lại nó nhiều hơn là cái anh cho tôi. Lúc giờ tôi là ông chủ tôi phát lương cho anh nè. Tôi thưởng cho anh nè. Có hiểu không? Trong kinh phải lấy kinh hiểu kinh mới thấy khiếp, khiếp lắm, khiếp lắm.

Có ba cách nhận. Nhận như ăn trộm, nhận như người mượn nợ và nhận như là ông chủ.

Các vị A La Hán nhận của người ta là nhận kiểu ông chủ. Con cúng dường cho ta. Nhưng thật ra cái con nhận nó nhiều hơn cái con cho ta nhiều lắm. Con biết không? Đó là nhận kiểu ông chủ.

Cho nên trong đời tu mình, một là mình may mắn tìm được người để mình tìm người xứng đáng để cúng dường. Còn không nữa bản thân mình nên là cái đối tượng xứng đáng để nhận cái sự bố thí của người khác. Đó là một nửa bài kinh.

Và một nửa tiếp theo, anh phải xác định được cái định hướng của đời mình là gì, cái chuyện anh cần làm là gì, con đường anh cần đi là gì, để chi? Một khi đã chọn không có hối tiếc. Một nửa bài kinh còn lại phải hiểu như vậy. Anh phải xác định hướng đi. Ngay cả trong chuyện bố thí anh phải hiểu rõ tại sao anh bố thí, tại sao anh cho người này và tại sao anh cho món này, tại sao cho vào thời điểm này và tại sao cho theo kiểu này? Tại sao, anh phải hiểu cái đó? Thì anh hiểu được mấy cái này được gọi là bố thí bằng Tâm hợp trí. Làm thiện mà bằng Tâm hợp trí, cái Tâm có trí đi cùng thì cái quả báo nó sanh ra đời sau mình làm người có khả năng đắc thiên, đắc đạo. Còn làm thiện mà không có trí tuệ đi kèm thì đời sẽ sanh ra giàu có, đẹp đẽ, khỏe mạnh, tiếng tăm quyền lực, nhưng không có khả năng đắc đạo, đắc thiên là vì ngay ở trong cái tâm lành ngay xưa lúc mà mình tu công đức nó thiếu đi yếu tố trí tuệ trong đó.

Cái chuyện này nó hơi nhức đầu vì phải học A Tỳ Đàm thì các vị mới hiểu. Nhưng mà ở đây thì sẵn trón rồi tôi nói luôn phải không? Thì mình làm thiện bằng cái thứ tâm nào thì mai này mình sẽ sanh đi đâu thai bằng cái quả báo từ cái tâm đó. Cho nên có những người học rất giỏi, có thể là bác sĩ, luật sư nhưng mà về cảnh giới tâm linh, đặc biệt là những cái vấn đề trừu tượng họ không có hiểu được.

Tôi ví dụ thôi nha. Tôi ví dụ thế nào cũng bị ném đá. Nhiều người học rất giỏi nhưng mà khi nghe về vấn đề giáo pháp họ thắc mắc nhiều cái mình bàng hoàng.

Thí dụ như nghe nè, nếu nói mọi thứ là vô ngã, không có gì là tôi hay của tôi. Vậy đũa nào làm thiện và đũa nào được hưởng quả lành? Đũa nào làm ác rồi đũa nào chịu quả khổ? Quý vị đây có ai thắc mắc cái đó không? Thấy cái đó hơi nhiều.

Nếu nói là vô ngã thì tại sao...nếu nó là một vô ngã thì đũa nào làm thiện và đũa nào làm ác, đũa nào chịu quả khổ, đũa nào hưởng quả lành. Rồi còn có người hiểu vậy mới ghê nè. Nếu nói chết rồi đi đâu thai liền, như vậy thì giải thích như thế nào trường hợp nó chết mà nó về nó đứng ở đâu giường hoại? Có không? Có cái thắc mắc đó hay không? Trong khi chết rồi thì nó có nhiều chỗ để mình đi đâu thai. Trong đó ma quỷ nó cũng là một cảnh giới đầu thai, chứ không phải đợi làm người mới gọi là đầu thai. NO. Nó làm mấy cái loại khuấy mặt. khuấy mặt đã ra đầu thai rồi. Nó có quốc tịch rồi, nó có passport rồi. Nhưng mà có điều cái cảnh giới đó nó khác cảnh giới này thôi. Họ thắc mắc nhiều cái rất là vui, là vì sao? Vì nói thẳng luôn. Họ hiểu Phật pháp bằng cái nền tảng tâm thức của phàm phu không y cứ trên cái trí tuệ của Đức Phật thông qua kinh điển. Nhớ nha. Và có rất là nhiều người nghe nó đến nói đến cái lý tưởng buông bỏ của đạo Phật họ chấp nhận liền và họ làm rất dễ. Còn có nhiều người nghe nói buông bỏ họ phải nhịu mày, họ rất là khổ tâm, họ thấy khó hiểu và họ làm không được. Rồi có nhiều người đến với đạo kêu cúng dường bố thí họ làm, nhưng mà kêu họ thương được vô lượng chúng sanh họ thương không nổi.

Như có một câu chuyện anh đó, vợ anh chết tới về đứng ở đầu giường khóc, anh đi vô chùa anh cúng dường cho chư Tăng rồi anh xin hồi hướng và vợ anh. Thì trong lúc mà chư Tăng hồi hướng anh nghe chư tăng chú nguyện là mong cho tất cả chúng sanh đều được hưởng quả lành của công đức bố thí này. Anh chạy tới nắm tay ông sư phụ nói không sư phụ, con hồi hướng cho vợ con thôi. Cái sư phụ nói không, phải thêm chúng sanh nữa thì phước mới nhiều con, nói vậy cũng được nhưng mà nhớ trừ thằng cha hàng xóm ra, phải không? Mặt thấy ghét vậy, mà bây giờ bụng dạ nào

mà hồi hướng cho nó đây, mới gây lộn hồi nãy, trước khi đi chùa đã gây trận rồi, bây giờ nghĩ sao mà hồi hướng cho nó được, các vị nghĩ khó chứ đâu phải dễ phải không? các vị hiểu không? khó, cho nên lời Phật thấy nhiều cái nó dễ hiểu mà nó khó làm, chứ không phải dễ, khó, rất là khó, nhớ nha.

Cho nên nội dung bài kinh đêm nay tôi muốn giảng cho bà con tôi muốn nói cái gì? Một là hãy tranh thủ khi tìm được cái đối tượng xứng đáng, tìm được công việc xứng đáng và nếu không có được đối tượng xứng đáng thì hãy tự biến mình thành đối tượng xứng đáng.

Tôi nhớ có câu chuyện này tôi rất là tâm đắc là có cái ông vua, khi nào ông rảnh rảnh việc triều đình, triều chính ông hay lên chùa ông học đạo. Tôi nói quý vị có nghe rõ không? Có một ông vua khi rảnh rảnh lên chùa học đạo. Thì bữa đó ông lên chùa, sư phụ nói lên đây thì không có mặc ba cái lông bào, lông biết, lên đây là mặc áo thầy tu nè, nếu hoàng thượng mà muốn thờ Phật, muốn lạy Phật là phải mặc cái áo đó phước mới nhiều, chứ còn lạy Phật mà mặc ba cái lông bào thì có nghĩa là hoàng thượng cũng còn coi mình quan trọng hơn Phật phải không? phải mặc nâu sòng nó mới là kính Phật, đại khái như vậy, thế là ông vua, tại sao tôi nhấn mạnh chỗ này là bởi vì cái chuyện nó liên quan, thế là ông vua mặc cái áo nâu sòng, ông ở trên đó 10 ngày, thì ông ở đâu được có một, hai ngày thì ông khỏe rồi, ông mới nói sư phụ, sư phụ, sư phụ cho hỏi ba câu.

- Câu thứ nhất trên đời này chuyện gì đáng làm nhất?

- Chuyện thứ hai, đối tượng nào đáng để mình quan tâm nhất?

- Thứ ba thời điểm nào là tốt nhất để mình làm cái việc cần làm nhất?

Hiểu không ta? Thì ông sư phụ ông, Hòa thượng ông nói hoàng thượng mới lên nghỉ ngơi đi, từ từ có dịp, có dịp thì bàn tăng sẽ giải thích.

Thì hai thầy trò mới đi bộ, chùa trên núi mà, kẻ trước người sau đi băng qua những lối mòn trong chùa thì đang đi thì nghe cái tiếng rên trong bụi, trong bụi rậm tiếng rên, thì ông vua với ông Hòa thượng mới ngó vô trong bụi rậm thì gặp nguyên một cái anh thanh niên, mà mình mảy máu me không, mà thương tích đầy người hết, thì quý vị biết chuyện gì xảy ra rồi, hai người hi hục kéo ông này vô, kéo ông này vô ở trong cái nhà sau của chùa đó, hậu liêu, chăm sóc vết thương rồi ông mới hỏi ông Hòa thượng với ông vua, ông vua lúc đó ăn mặc giống thầy tu, ông mới hỏi vậy sao mà trong chùa cửa thiền thanh tịnh từ bi mà tại sao có cái vụ mà đâm chém rồi máu me ghê quá vậy là sao? thì anh chàng đó, anh mới nói thiệt, anh nói là ông già của anh là tướng ngoài trận mà bị người ta vu oan, rồi ông vua ông ngu quá đi ông chém đầu, nghe nói ông vua bữa nay ông lên học đạo trên chùa, tôi lên tôi giết ông, mà tôi lên chưa tới nơi, thì bị cái tụi lính nó hỏi tôi, thấy ầm ớ cái nó chém tôi, giờ tôi lết được tới đây, mà nó không biết cái người đứng trước mặt nó là ông vua, tại chả đang chơi cái áo tu, lúc đó ông Hòa thượng liếc ông vua cái, hiểu không? theo quý vị thì hòa thượng...hiểu được tâm trạng Hòa thượng không? Cái thằng đó nó khai ra mục đích nó có mặt trên núi và tại sao nó bị thương mà nó khai ra cái đó trước mặt cái ông đang đứng kế ông Hòa thượng mà ông đó lại là vua.

Thì chăm sóc xong thì ông Hòa thượng kéo tay ông vua ra ngoài. Ông nói mong hoàng thượng nể mặt Phật tử và nể mặt bàn tăng chuyện để từ giải quyết. Đừng cho ai biết là phía sau hậu liêu có cái anh chàng thích khách, hiểu không ta? Thì ông vua ông.. một phần ông...các vị hiểu ông là Phật tử mà, một phần có sư phụ nữa. Thì qua hai ba ngày thì ông mới ân cần ông ra, lòng ông nó lắng xuống, ông ra ông ngồi hỏi chuyện, ông hỏi chuyện trong cái hình hài của một cái người mà không phải vua, ông mới hỏi đảng hoàng, hỏi đảng hoàng thì ông nói thế này, ông vua không phải là hôn quân đâu. Do nhiều việc mà bị xâm tấu, nịnh thần đó, chắc chắn và ta tin nếu ông là minh quân thì ông sẽ giải quyết chuyện này. Cậu yên tâm, là vì chính ông là vua mà.

Xong rồi đúng 10 ngày trên núi, ông đi về thì lúc xuống núi, ông hòa thượng thiền sư tiễn ông xuống núi, cái ông vua đang đi quay lại nói sư phụ còn ba câu hỏi của con Ngài chưa trả lời, chuyện gì đáng làm nhất, đối tượng nào và lúc nào cái ông Hòa thượng nói Ngài đã hiểu rồi.

- Chuyện đáng làm nhất đó là việc thiện trước mắt. Bữa hôm mình cứu cái thằng đó. Việc đáng làm nhất là việc thiện trước mắt.

- Đối tượng để mình làm việc thiện là đối tượng trước mắt. Một cái là việc thiện trước mắt, một cái là đối tượng trước mắt.

- Còn thời điểm thích hợp nhất chính là thời điểm trước mắt. Có phải không ta? Mà bữa hôm Ngài cứu cái anh chàng đó là ngài đã trả lời được ba câu đó rồi.

Có hiểu không? Cái đó rất là quan trọng. Việc nào đáng làm nhất? Đó là việc thiện trước mắt. Còn đối tượng nào đó là đối tượng trước mắt. Và thời điểm nào tốt nhất là thời điểm trước mắt. Cho nên cái bài kinh này nó sâu chỗ này.

Một, nếu không tìm được cái đối tượng xứng đáng cúng dường hoặc không tìm hoặc là chưa tìm được thì chuyện đầu tiên bản thân mình phải là cái người xứng đáng để nhận được cái gì đó từ cuộc đời.

Vì sao? Vì cuộc đời này nó là một quá trình cho và nhận. Nghe kịp không? Hãy cho cái xứng đáng và hãy nhận có chọn lọc. Có nghe câu này không? Ở đây trong nước có nghe cái câu kế thừa có phê phán. Có nghe câu đó không ta? Có không? Kế thừa có phê phán, thì mình cũng vậy. Hãy cho một cách có chọn lọc đừng có cho rác.

Và cũng nhận có chọn lọc không có nhận rác. Xong chưa? Biết cho và biết nhận là đã biết làm người. Biết cho và biết nhận là đã sửa soạn làm Thánh rồi đúng không? Yeah. Cho nên bài kinh này nó sâu, sâu kinh khủng như vậy. Đó là một nửa bài kinh.

Còn một nửa còn lại là gì? Thí chủ muốn có công đức vô lượng thì thí chủ phải có ba thời điểm hoan hỷ là trước, đang và sau khi cái đoạn kinh này nó sâu chỗ này nè.

Sau khi con đã chọn được cái việc cần làm, xác định được hướng cần đi, cái đích cần đến thì con hãy thẳng đường mà đi. Dầu có phong ba bão táp, dầu con có bao nhiêu cơ hội đổi ý thì con vẫn trước sau như vậy, thì công đức mới là vô lượng. Và đó chính là lộ trình để chứng Thánh. Nghe kịp không?

Bài kinh này nó gắn liền với mình phải không? Nó gắn liền ngay từ bây giờ chứ không phải là bài kinh đọc vô phốt phốt cứ tưởng là bài kinh này nói cho mấy người bồ thí đâu có mắc mớ gì tôi, bài kinh này nói Thánh nhân mà ở đây không có Thánh nhân, rồi bài Kinh này nói về bồ thí mà cả tháng nay tôi không bồ thí, vậy bài kinh này không mắc mớ gì tôi, NO. Sau khi hiểu bài kinh này một cách tới nơi, tới chốn mình thấy rằng bài kinh này thật sự nói về mình, nói về cái đời sống và cuộc tu của mình ngay tại đây và bây giờ trở về sau cho đến bao giờ mình tắt thở thì thôi nghe kịp. Hôm nay chúng ta có mấy người bạn đạo xin thọ Tam Quy và Ngũ Giới. Nếu không có dùng cái đầu suy nghĩ mình thấy cái chuyện đó không mắc mớ gì mình, sai, rất là quan trọng. Cứ thêm một người biết quy y Tam Bảo thì mình bớt đi một người xấu trong xã hội đúng không ta? Và Phật dạy có ba cách bồ thí. Nghe cho kỹ nè.

1/ Tài thí là chia sẻ vật chất.

2/ Pháp thí là chia sẻ kiến thức,

3/ Vô úy thí là không biến mình trở thành cái sự đe dọa cho ai hết. Có hiểu không? Mình không có biến mình thành cái mối đe dọa của mấy con cá vì mình không còn đi câu nữa. Hiểu không ta?

Mình không biến mình thành mối đe dọa cho mấy con thú rừng vì mình không còn đi săn nữa. Hiểu không ta? Và mình không có gây họa cho ai bởi vì kể từ bây giờ mình không còn ăn cắp, ăn trộm, mình không có đi nhậu nhẹt, say sưa, lái xe bừa bãi nữa. Kể từ lúc này mình chỉ là nỗi buồn cho mấy quán nhậu mà thôi. Nhưng mà cái đó nên làm không? Nên làm. Mà mấy bà xã mà nghe này là quá chịu đấy. Cho nên mà có những thằng nó nói, nhậu nhiều thì ba má buồn, mà nhậu ít thì bạn buồn, mà không nhậu thì mình buồn. Nhưng mà tốt nhất là nên nghe lời Phật, thà là mình buồn. Bởi vì sao? Tại sao? Tại sao thà mình buồn? Bởi vì mình chỉ có một, còn người khác thì nhiều hơn mình phải không ta? Có hiểu không? Cho nên bồ thí nó có ba. Một là tài thí là chia sẻ vật chất. Hai là pháp thí là chia sẻ kiến thức. Ba là vô úy thí là sao? Chia sẻ cái sự an tâm, yên lòng cho người khác bằng kiểu sống của mình. Chia sẻ kiểu nào? Đừng biến mình thành mối đe dọa cho bất cứ ai, trong bất cứ tình huống nào. Khi ta là người bất thiện thì ta trở thành mối đe dọa cho người khác. Có đúng không? Khi ta có khả năng nói xấu người khác là ta có phải là trái bom nổ chậm của một thằng nào đó không? Có hiểu tôi nói không? Khi mà mình là thằng có khả năng nói dộc, một thằng đặt điều, bịa chuyện thì mình có phải là mối nguy hiểm cho người khác không? Không. Mình không có hiểu. Mình nói đùa khác đi. Cái bà áo bông này nè. Chuyên gia vô địch nói dộc nghe 1/4 hiểu một nửa, kể lại gấp đôi. Bà này nè, nhiều chuyện đến mức bả đi bỏ sĩ luôn. Kể bả nghe rồi bả đi bỏ sĩ luôn.

Thì theo các vị bà này có phải là mối họa cho chùa không? Chỉ cần bà nghe thôi. Nó có cái chuyện này cái vị nghe mà run nè.

Cái thằng đó nó đi cầu, nó đi ngoài kiêu mà toilet sinh thái, nó đi xong nó nhìn vô cái bãi đó nó ra nói với thằng bạn, lạ, tao đi cái gì nó ra giống như cọng lông chim vậy đó. Thì thằng bạn nó đi nó kể một hồi thì nó ra tới ngoài đầu làng thằng Tèo nó ra một chùm lông chim, chưa lên tới cái xóm trên, nó đi ra nguyên con chim, chưa, tới cái xóm trên nữa thằng Tèo nó đi ra con chim, chim bay luôn, trời ơi các vị thấy khiếp không, chẳng những nó đi nói nhiều chuyện mà nó còn bỏ sĩ luôn, các vị biết bỏ sĩ không? bỏ sĩ có nghĩa là nó nói alo mà mình kể chuyện cho nó nghe, mình dặn nó là nhớ đừng nói ai, nó không có nói đâu, ai hỏi nó mới nói. Khi mà mình nhiều chuyện, mình là mối họa cho người khác phải không? Tôi nè, nạn nhân nè, mình giảng như vậy, nó cắt khúc, nó cắt khúc. Có một lần đó tôi giảng mà tình cờ tôi nói về cái món tiết canh, tại đang giảng tiết canh tôi thấy cái mặt bà kia bà đơ ra bà không hiểu tiết canh là gì?

Cái tôi mới ngừng lại, tôi giải thích tiết canh, nó cắt ngay cái khúc đó, nó lên nó để thế này, tu hành không từ bi bài người ta ăn nhậu, phải ác không? coi nó ác không? nó cắt xén rồi nó để cho người ta ném đá tôi, khi mà anh là một người bất thiện thì bản thân anh là một cái trái bom nổ chậm, anh hiểu không, đúng không? mà khi anh không biến mình thành cái mối nguy thì đã là công đức rồi, anh chưa kịp giúp ai cái gì hết, chỉ cần anh đừng là mối họa là anh đã phúc rồi.

Có một ông tỷ phú người Hồng Kông, ông có hai đứa con. Một đứa nó cực giỏi nó giúp ông điều hành công ty, còn một đứa nó ăn nhậu, rồi bắt ông phải đền tiền người ta. Một năm nó đua xe là nó đụng, ông đền khủng luôn. Rồi bồi thường tiết hạnh cho mấy đứa con gái nhà lành. Nói chung là 1 năm cái tiền mà ông bồi thường với tiền ra tòa dàn xếp nguyên cáo, bị cáo rồi luật sư, tòa án vậy 1 năm ông bỏ ông tốn bạc triệu thì sau nhiều năm ông bỏ ông buồn lắm vào một ngày mùa thu lá bay kia, cái cậu mà cậu con trai hư đốn này, nó vô đó nói ông, bố, bố coi công ty có cái gì để con làm, chứ thấy anh hai làm có một mình con thương, cái ông bố ông uống miếng trà để tách trà xuống, con ơi, nhà mình cái gì cũng không thiếu, chỉ có điều kiện thôi cho nên con không có cần phải nhọc sức. Bố chỉ xin con là một chuyện thôi.

Con của bố thì phải có đóng góp, thì mỗi đứa đóng góp một kiêu. Anh con nó đóng góp bằng cách nó làm gì đó, còn con đóng góp bằng cách là con đừng làm gì hết. Hiểu không? Con đừng có làm gì hết. Gồm có không đua xe, không gái gú, không bài bạc, không gây gỗ kiếm chuyện và coi như đừng có vào công ty, đừng có hỏi han sổ sách, nhân viên này là bố mừng lắm rồi. Hiểu không? Cho nên trong kinh nói có và không là nguồn gốc tạo nên vũ trụ. Ở đây có ai tin chuyện đó không? Có và không chính là nguồn gốc của vũ trụ, bài kinh này nó sâu lắm. Là sao?

- Hạnh phúc của mình nó đến từ hai nguồn có và không phải không ta? Có cái gì đó nên ta hạnh phúc và không có cái gì đó nên ta hạnh phúc. Đúng không hả?

- Rồi đau khổ cũng có hai nguồn. Có cái gì đó nên ta đau khổ và không có cái gì đó nên ta đau khổ. Đau có cần tôi nói rõ phải không?

Như vậy thì nguồn gốc tạo ra vũ trụ có phải có và không? Rồi còn nữa. Thế giới này nó có ra sao? Là do hai điều. Do nhân loại làm và không làm cái gì đó đúng không? Đúng không? Chỉ có và không thôi.

Cho nên ở trong cái một tác phẩm của ông Shakespeare ông có câu thế này: To be not to be that is question. Có hiểu không ta? Có hay không có, phải hay không phải đó là vấn đề. Có hiểu không ta? Rồi có cái thằng đó nó vô trong nhà tắm nó viết lại, người ta viết To be là “b” trên nó viết là “p” bên dưới. To pe not to pe that is question, tề hay không tề đó chính là vấn đề.

Nhưng mà hiểu không? Hiểu không? Bi kịch, một trong những bi kịch lớn nhất của đời sống là gì? Là tiêu chảy. Mà bi kịch của thằng tiêu chảy là chờ thằng táo bón nó đi ra. Có nghĩa là cái chuyện mà có mặt hay không có mặt trong toilet nó có phải là vấn đề của thế giới không? Vấn đề, cho nên có và không. Nghe hai chữ đó rất là đơn giản nhưng nó chính là toàn bộ thế giới này nè. Hôm nay từ cái làm và không làm, làm cái gì đó mà không chịu làm cái gì đó nó dẫn đến cuộc chiến giữa Nga và Ucraina đúng không? Mỹ và Iran đúng không? Yes. Làm mà không làm. Từ cái chuyện nhà anh có và không có cái gì đó cho nên hôm nay anh mới như vậy. Có đúng không? Lớn chuyện lắm quý vị, lớn chuyện lắm. Cho nên toàn bộ Kinh Phật chỉ gồm có mấy điều nên làm cái gì và không nên làm cái gì. Đó chính là câu kết của bài giảng hôm nay.